

(המשך ממסוד 51)

שמונה-עשרה, אבל תמיד יש מי שמזכיר לך את גילך האמיתי. אני לא אחראי להורמונים ולעצבים. אני אחראי רק לגילי הרוחני. אני משער שאמות יום אחד וזה לא מפחיד אותי.

את גיך? לפני שנתיים, כשמלאו לי עשרים וחמש, אמרתי די, יותר אני לא מגלה!

אתה קמצן?

אני לא חושב שאני קמצן אבל אני לא אלטרואיסט. אני לא נותן לאנשים שאינם ראויים לכך. אני נותן למי שהופך את חיי לעשירים ולטובים יותר. יש אנשים כאלה אבל יש גם הרבה אנשים שאני אדיש לקיומם.

אתה מופיע בהתנדבות? פעם נהגתי להופיע בהתנדבות. בימים שטרם עמדתי על דעתי. כעת, כשאשת יחסר-ציבור מתקשרת אלי לפתיחה או סגירה או הצגה, ומבטיחה כיסוי עיתונאי וצלמים, אני מבקש ממנה חמשת אלפים לירות עבור הופעה המשרתת את האידיאלים שלה.

מספרים שאתה אשף בכורסה ובניירות ערך.

יש לי יועצים. כל מה שלמדתי על הכורסה למדתי מאילי גורליצקי. ואם

בן-אמוץ בפלמ"ח

שעוני בחיל-הים הבריטי

„אני לא מתגעגע לשום דבר“

ולא מתוך געגועים, אלא משום שרק עכשיו אני מצליח להבין מי הייתי בגיל עשר או עשרים. אני לא מתגעגע לא לתקופת בן-שמן ולא לתקופת הפלמ"ח.

להוריך המתים, מוישפחתך שנכחדה?

אני לא מתגעגע לאתמול. אני מתגעגע למחר.

לא, אבל אני משתעשע ברעיון. הכספים והרכוש ודאי ילכו לילדים.

אתה מתגעגע לילדיך?

אני לא מתגעגע לשום דבר. לא מתגעגע לשום תקופה בחיי. הימים האלה שאני חי עכשיו הם היפים בחיי.

בספרך אתה עוסק בעברך.

אני עוסק בעבר לא מתוך נוסטלגיה

פירסם רשימות בעלון הנוער העובד וחותרים שימעון פרסקי, ובסוגרים בן אמוץ. לשם היה צילצול יפה. חיפשתי שם פרטי בכל הברה אחת, ובחרתי בדין. למה הסתרת את זהותך הי אמיתית?

עברתי כמו כל ילדי חוץ-לארץ תהליך של התבוללות. ומדוע גיזית את האמת אחרי כל כך הרבה שנים?

פתאום זה היה חסר חשיבות. יש אנשים שאני מכיר, שעדיין לא מסוגלים לספר מה היה שמם הקודם. אני מומן התגברתי על הבעיה הזו. יחד עם זה לא אסכים שמישהו יקרא לי משה תהילים-זאגער. השם הזה לא אומר לי שום דבר.

מתני החברה גילו שאתה בעצם ממוצא פולני?

יום אחד התחלתי לדבר אידיש ופולנית עם יוסל ברגנר. שנינו היינו שיכורים.

אתה מעדיף אנשים צעירים? כן, מכל הגילים. אלא משום מה יש יותר בני-אדם צעירים-צעירים מאשר מבוגרים-צעירים.

האם נכון שגברים מבוגרים בגיך, שהתנסו בחוויות עם נערות צעירות, מעדיפים במופן של דבר נשים מבוגרות ומנסות יותר?

ודאי, נשים מבוגרות בנות עשרים ושתיים-שלוש.

ברצינות... בשום פנים ואופן לא! כשהייתי בן 16

מתתי על נשים בשלות עם פרוות ושולות משי וגרבים עם פס מאחור. זה תהליך טבעי שאנשים מבוגרים בני שלושים (בגילי) מתעניינים בנערות צעירות. אבל אולי אני חוזר לנעורי שוב. פתאום נשים קשישות מוצאות חן בעיני. יש לי שתי חברות מקסימות — אחת בת 35 והשנייה בת 37.

האם אתה חי עם אשה?

מאז שנפרדתי מליזה — לא. אני נהנה לחיות לבד. אבל אני פתוח להצעות.

יש לך רצפט של האשה האידיואית בשכיך?

רצפט ברור מאוד. היא צריכה להיות דרמינית. מכאן שהיא לא קנאית ולא רכושנית. היא צריכה לאהוב את הבית שלי לפחות כמו שאני אוהב אותו. היא צריכה להיות שותפה לכל, כולל לאהבות.

אתה עצמך דרמיני?

כן! אני דרמיני. כל אדם נורמלי הוא דרמיני בצורה זו או אחרת. אבל למה אנחנו מדברים על זה? למה שלא נדבר על הספר החדש שלי.

האם היית רוצה להיות פבא, האם העניין של נכדים ודור המשך מעניין אותך?

לא. לא איכפת לי. לא מעניין אותי אם לילדי יהיו ילדים או לא יהיו להם ילדים. לא מעניין גם מה יקרה לספרים שלי אחרי מותי. לא איכפת לי אם כבר עכשיו יתגנבו בהם, בתנאי שיקנו אותם. כתבת צוואה?

תהילים-זאגער בבן-שמן

תהליך של התבוללות

עשיתי כסף זה רק משום שהסכף שווה חרא. שמרתי על ערך כספי ואולי פה ושם הרווחתי משהו. הבורסה היא הדופק האמיתי למה שקורה במדינה.

הדוקטור מושה קרוי, שנימנת על חסידיו, נטש את תורתו, מה איתך?

מעולם לא הייתי חסיד שוטה של קרוי, גם כשמעתי את הרצאותיו לא הייתי חסיד שוטה. היו לי ויכוחים רבים איתו. יש לי תיק שלם של מיכתבים. הייתי חיים רצינואליים לפני שהיכרתי את קרוי. פירסמתי את ספרו „הוכחות לוגיות בדבר קיומה של הנשמה“ — ספר שבו עשה תפנית של 180 מעלות — למרות שאני לא מקבל את תורתו החדשה. נשארתי אדם רצינואלי. אני ממשיך להשתמש בשכל, כמכשיר בילעדי לגילוי האמת.

כיצד הצלחת להתיר את העובדה שנוכרת בפולין?

בדרכון הישראלי שלי כתוב דן בן-אמוץ נולד בתל-אביב. בפלמ"ח עבדתי בעליה ב"ת ומסרתי את דרכוני האמיתי לעליה דל"ת. כשהגעתי ארצה באחת הפעולות, אחרי קום המדינה, הוצאתי דרכון ונתנו הוראה לכתוב בדרכון שנולדתי בתל-אביב. שמי מלידה היה משה. ההורים קראו לי מוסייה. שם המישפחה היה תהלים-זאגער, כלומר אומר-תהילים. זה היה שם נורא להגיע איתו ארצה. ברגע שהגיעתי לבין שמן המורה שלי חשב שזאגער זה שעון וקרא לי משה שעוני. כך קראו לי עד שעובתי את בן-שמן. בגיל 16. שנים אחרי זה הייתי פוגש אנשים והם היו אומרים לי שלום מוישה. הייתי מתעלם מהם. הייתי מכחיש שלמדתי בבן-שמן.

איך הגעת אל השם דן בן-אמוץ?

שימעון פרס היה מדיך בבן-שמן ו-

עם יורם קניוק בפאריס „אני אחראי רק לגילי הרוחני“